

SEPTYNI
EVELINOS
HUGO
VYRAI

TAYLOR JENKINS REID

SEPTYNI
EVELINOS
HUGO
VYRAI

Romanas

Vilnius
2020

Skiriu Lilah.
Sutriuškink patriarchatą,
mieloji.

NEW YORK TRIBUNE

2017 m. kovo 2 d.

PRIJA AMRIT

EVELINA HUGO DALYVAUJA MOTERIŠKŲ DRABUŽIŲ AUKCIONE

Kino legenda ir patrauklioji septinto dešimtmečio mergina Evelina Hugo ką tik pranešė, kad „Christie’s“ rengiamame aukcione parduos dvylika savo įsimintiniausių suknelių, o gautus pinigus skirs vėžio tyrimams.

Sulaukusi septyniasdešimt devynerių Hugo gali pasigirti tuo, kad ilgai buvo glamūro ir elegancijos ikona. Ji garsėja jausmingu, bet taip pat griežtu asmeniniu stiliumi, ir visi sutinka, kad ne viena garsiausių Hugo suknelių diktavo svarbias Holivudo mados tendencijas.

Tuos, kurie nori įsigyti dalelę Hugo istorijos, sudomins ne tik pačios suknelės, bet ir su jomis susijusios istorijos. Per aukcioną išvysite smaragdų spalvos Mirandos La Kondos suknelę, kuria Hugo pasipuošė eidama į 1959-ųjų „Oskarų“ apdovanojimus, violetinę organzos suknutę gilia apskrita iškirpte – ji buvo vilkima per filmo „Ana Karenina“ premjerą 1962-aisiais. Taip pat tamsiai mėlyną šilkinę dizainerio Maiklo Madakso suknutę, kuria aktorė puošėsi 1982-aisiais, kai laimėjo „Oskarą“ už filmą „Viskas dėl mūsų“.

Hugo ištvėrė ne tik daugybę Holivudo skandalų, bet ir septynias santuokas, taip pat ir dešimtmečius trukusius santykius su prodiuseriu Hariu Kameronu. Šiems dviem Holivudo atstovams gimė dukra Konora Kameron, kuri netiesiogiai ir paskatino Eveliną dalyvauti aukcione. Konora Kameron, sulaukusi vos keturiasdešimt vienu, pernai mirė nuo krūties vėžio.

Evelina Elena Herera gimė 1938 metais. Emigrantų iš Kubos dukra užaugo Niujorke, Pragaro Virtuvės rajone. 1955-aisiais ji pasiryžo patekti į Holivudą, nusidažė šviesiai plaukus ir pasikeitė vardą į Evelinos Hugo. Kone per naktį Hugo tapo Holivudo elito atstove. Taip ir nesitraukė iš prožektorių šviesos tris dešimtmečius, kol devintame dešimtmetyje ištekėjo už finansininko Roberto Džeimsono, vyresnio aktorės Selijos Sent Džeims, laimėjusios net tris „Oskarus“, brolio. Dabar, savo septintojo vyro palikta našlauti, Hugo gyvena Manhatane.

Neapsakomai graži, glamūrą ir nevaržomą seksualumą įkūnijanti Hugo seniai tapo įkvėpimo šaltiniu visiems tiems, kurie mėgsta kiną.

Per šį aukcioną tikimasi surinkti du milijonus dolerių.

— Ar gali ateiti į mano kabinetą?
Aš apsidairau, apžvelgiu stalus sau už nugaros, vėl pasižiūriu į Frenkę, noriu įsitikinti, ar tikrai kreipiasi į mane. Parodau į save pirštu.

– Ar kalbate su manimi?

Frenkė nekantrauja.

– Taip, Monika, su tavimi. Todėl ir pasakiau: „Monika, gal gali ateiti į mano kabinetą?“

– Atleiskite, negirdėjau kreipinio.

Frenkė nusisuka. Aš čiumpu bloknotą ir nuskubu paskui ją.

Frenkė atrodo įspūdingai. Ji nėra tipiška gražuolė – bruožai griežti, akys pernelyg nutolusios viena nuo kitos, bet vis tiek žiūrėdamas į ją negali nesižavėti. Frenkė liekna, jos ūgis – metras aštuoniasdešimt du centimetrai, plaukai trumpi, tankūs ir garbanoti, ji mėgsta ryškias spalvas ir stambius papuošalus. Kai įžengia į kambarį, visi sužiūra į ją.

Pradėjau čia dirbti iš dalies dėl jos. Žaviuosi Frenke dar nuo tų laikų, kai studijavau žurnalistiką ir skaitydavau žurnalus, kuriems ji dabar vadovauja. O aš šių žurnalų redakcijoje dabar dirbu. Pasakysiu atvirai: tai, kad redakcijai vadovauja juodaodė moteris, mane įkvepia. Žiūrėdama į Frenkę aš, dviem rasėms atstovaujanti mergina (rusvą odą ir tamsiai rudas akis paveldėjau iš tėvo, o strazdanotą veidą – iš baltaodės mamos), galiu patikėti, kad vieną dieną aš irgi pakilsiu iki vadovo posto.

– Prašom, – paragina Frenkė sėsdamasi ir parodo oranžinę kėdę, stovinčią prie modernaus stiklinio stalo.

Ramiai atsėdau ir susikryžiuoju kojas. Laukiu, kol Frenkė prabilis pirma.

– Taigi, kokie stebėtini įvykiai, – taria ji, žiūrėdama į kompiuterio ekraną. – Evelinos Hugo atstovai norėtų, kad parašytume ilgą straipsnį. Ji pažadėjo duoti išskirtinį interviu.

Noriu sušukti: „O, velnias!“, bet kartu ir paklausti: „Kodėl man tai sakote?“

– Apie ką? – klausiu.

– Spėju, kad tai susiję su jos rengiamu suknelių aukcionu, – atsako Frenkė. – Kiek suprantu, jai labai svarbu surinkti kuo daugiau lėšų Amerikos krūtų vėžio tyrimo fondui.

– Bet jos atstovai to nepatvirtino?

Frenkė papurto galvą.

– Jie patvirtino tik tai, kad Evelina nori apie kažką pasikalbėti.

Evelina Hugo – viena ryškiausių kino žvaigždžių. Žmonės klausytųsi, net jei ji *neturėtų* ką pasakyti.

– Tokiu viršeliu tikrai galėtume pasipuikuoti. Ji juk gyva legenda. Ar tik ji nebuvo ištekėjusi aštuonis kartus?

– Septynis, – pataiso Frenkė. – Tikrai taip. Būtų apie ką pasikalbėti. Todėl tikiuosi, kad išklausysi ir antros mano pasakojimo dalies.

– Ką turite omeny?

Frenkė giliai įkvepia ir atrodo taip, tarsi ruoštųsi atleisti mane iš darbo. Bet sako:

– Evelina pageidauja susitikti būtent su tavimi.

– Su manimi? – jau antrą kartą per kelias minutes nustembu, kad nori kalbėtis būtent su manimi.

– Prisipažinsiu, – taria Frenkė, – aš irgi taip sureagavau.

O aš *prisipažinsiu*, kad šiek tiek įsižeidžiau. Žinoma, suprantu, kodėl ji taip sako. Žurnale „Vivant“ dirbu mažiau nei metus,

daugiausia rašau liaupsinančius straipsnius ir istorijas, į kurias nedaug kas kreipia dėmesį, tik kai kas parašo kokį nors atsakomąjį neigiamą straipsnį. Prieš tai rašiau straipsnius aktualių įvykių ir kultūros tinklaraščiui „Discourse“, kuris vadinamas naujienų žurnalu, bet tėra tinklaraštis su akį traukiančiomis antraštelėmis. Daugiausia rašiau „Šiuolaikinio gyvenimo“ skyriui, buvau atsakinga už karščiausias temas ir komentarus.

Ne vienus metus pradirbusi laisvai samdoma žurnalistė maniau, kad „Discourse“ yra tikras išsigelbėjimas. Bet kai darbą pasiūlė „Vivant“, negalėjau atsisakyti. Pasinaudojau galimybe prisijungti prie šio žurnalo redakcijos ir dirbti legendų apsupty.

Pačią pirmą darbo dieną žingsniauavau koridoriais, ant kurių sienų kabėjo visuomenę smarkiai paveikę viršeliai su atvaizdais garsių žmonių: apsinuoginusios moterų aktyvistės Debės Palmer, pozuojančios ant dangoraižio, nuo kurio matyti 1984-ųjų Manhatanas; dailininko Roberto Ternerio, 1991 metais tapančio ant drobės, po nuotrauka parašyta, kad jis serga AIDS. Būti „Vivant“ pasaulio dalimi prilygo sapnui. Visada norėjau jo blizgančiuose puslapiuose išvysti savo vardą.

Deja, per visą tą laiką, kol išėjo dvylika žurnalo numerių, nenuveikiau nieko reikšminga, tik kartojau tipiškus įgudusių žurnalistų klausimus, kurie paprastai užduodami garsioms asmenybėms, o mano kolegos iš „Discourse“ bandė pakeisti pasaulį ir žaibišku greičiu populiarėjo. Taigi, tiesą sakant, nelabai žaviuosi savo rezultatais.

– Patikėk, mes tave vertiname, tikrai, – sako Frenkė. – Manome, kad žurnalo „Vivant“ redakcijoje tavęs laukia puiki ateitis. Bet aš ketinau šią užduotį skirti labiau patyrusiam, vienam iš geriausių mūsų žurnalistų. Taigi būsiu atvira – nesiruošėme tavęs įtraukti į su Evelina dirbsiančių žmonių komandą. Mes nusiuntėme sąrašą su penkių garsių žurnalistų pavardėmis, bet iš užsakovų sulaukėme štai tokio atsakymo.

Frenkė pasuka kompiuterio ekraną į mane ir rodo elektroninį laišką, atsiųsta kažkokio Tomo Velšo, kuris turbūt yra Evelinos Hugo agentas.

Nuo: Tomas Velšas

Kam: Frenkė Trupė

Cc: Džeisonas Stimis, Ronas Poversas

Mus domina tik Monika Grant. Su kitais Evelina nesikalbės.

Apstulbusi pasisuku į Frenkę. Pasakysiu atvirai: esu nustebusi, kad Evelina Hugo nori kalbėtis būtent su manimi.

– Ar tu *pažįsti* Eveliną Hugo? Ar čia šuo pakastas? – klausia Frenkė, vėl atsukdama kompiuterio ekraną į save.

– Ne, – atsakau. Mane stebina jau vien klausimas apie tai. – Mačiau kelis filmus, kuriuose Evelina vaidina, bet ji gerokai už mane vyresnė.

– Ar jūsų niekas nesieja?

Aš purtau galvą.

– Tikrai ne.

– Juk tu iš Los Andželo?

– Taip, bet su Evelina Hugo nesu susijusi. Nebent mano tėtis ją pažinojo. Galbūt jis dirbo tuo metu, kai buvo kuriamas vienas iš filmų su šia aktore. Tėtis buvo filmo scenų fotografas. Galiu paklausti mamos.

– Puiku. Ačiū, – Frenkė žvelgia į mane viltingai.

– Ar norite, kad paklausčiau dabar?

– Jei gali.

Išsitraukiu telefoną iš kišenės ir rašau žinutę mamai:

Ar tėtis dalyvavo kuriant kurį nors filmą, kuriame vaidino Evelina Hugo?

Dialogo lange atsiranda trys taškai, pakeliu akis ir pastebiu, kad Frenkė žvilgčioja į telefono ekraną. Susipratusi ji atsilošia.

Mano telefonas skambteli.

Mama rašo:

Gal. Jų buvo tiek daug, sunku prisiminti. Kodėl klausai?

Atsakau:

Tektų daug pasakoti. Bandau išsiaiškinti, ar aš kaip nors susijusi su Evelina Hugo. Ar tėtis galėjo ją pažinoti?

Mama atsako:

Cha! Ne. Tavo tėtis niekada nebendravo su besifilmuojančiomis garsenybėmis. Veltui stengiausi jį įkalbėti parūpinti mums garsių draugų.

Nusijuokiu.

– Panašu, kad ne. Jokių sąsajų su Evelina Hugo.

Frenkė linkteli.

– Gerai. Na, galbūt jai dirbantys žmonės pasirinko ne tokią patyrusią žurnalistę, kad galėtų ją kontroliuoti ir kartu pakreipti pasakojimą sau naudinga vaga.

Mano telefonas vėl suvibruoja.

Prisiminiau, kad ketinau tau atsiųsti senų tėčio darbų. Jie nuostabūs. Man patinka juos čia turėti, bet tau jie patiks dar labiau. Atsiųsiu šią savaitę.

– Ar manote, jog jie nusitaikė į silpniausią? – klausiu Frenkės.

Frenkė šypteli.

– Panašu.

– Taigi, Evelinos Hugo žmonės žvilgteli į žurnalą, randa mano vardą tarp žemesnio lygio žurnalistų ir pamano, kad galės mane stumdyti kaip panorėję. Tiesa?

– To ir bijau.

– O jūs man visa tai sakote, nes?..

Frenkė ieško tinkamų žodžių.

– Nes nemanau, jog tave galima stumdyti. Jie tave nuvertina. O man reikia viršelio su Hugo. Noriu, kad visi apie jį kalbėtų.

– Ką turite omeny? – klausiu ir šiek tiek pasimuistau ant kėdės.

Frenkė suploja delnais sau prieš veidą, pasideda rankas ant stalo ir pasilenkia arčiau manęs.

– Aš klausiu, ar išdrįsi akis į akį susitikti su Evelina Hugo.

Jei šiandien ir tikėjaisi išgirsti kokių nors klausimų, tai šis būtų paskutinėje gausaus sąrašo vietoje. Ar išdrįsi susitikti akis į akį su Evelina Hugo? Neįsivaizduoju.

– Taip, – pagaliau atsakau.

– Ir viskas? Tik tiek?

Negaliu praleisti tokios progos. Noriu parašyti šį straipsnį. Man pabodo kiurksoti ant žemiausios pakopos. Po šimts, trokštu pergalės.

– Taip, po velnių.

Frenkė linkteli svarstydamą.

– Šiek tiek geriau, bet aš vis dar nesu įsitikinusi.

Man trisdešimt penkeri. Jau daugiau nei dešimt metų rašau straipsnius. Vieną dieną noriu parašyti ir išleisti knygą. Noriu rinktis, apie ką rašyti. Norėčiau, kad, kreipusis tokiems žmonėms kaip Evelina Hugo, visi galvotų apie mane ir ieškotų manęs. Žurnale „Vivant“ mane nuvertina. Jei veršiuosi ten, kur noriu, kas nors turės pasitraukti iš kelio. Tegul tai nutinka kuo greičiau, nes turiu tik šią nelemtą karjerą. Jei noriu, kad kas nors keistųsi, pati turiu pasikeisti ir viską daryti kitaip. Greičiausiai iš esmės.

– Evelina pageidauja manęs, Frenke, – ištariu. – Jūs norite Evelinos. Ne aš turėčiau įtikinėti jus, Frenke. Atrodo, kad tai jūs turite įtikinti mane.

Frenkė tyli. Stebi mane surėmusi pirštų galiukus. Norėjau atrodyti sunkiai įveikiama. Gal šiek tiek persistengiau.

Jaučiuosi kaip tąkart, kai nutarusi pakilnoti svarmenis pradėjau nuo keturiasdešimties svarų. Kai užsigriebi per daug ir per greitai, puikiai matyti, jog neturi žalio supratimo, ką darai.

Laikaisi iš visų jėgų, kad tik neišsižadėčiau savo žodžių, kad tik nepulčiau atsiprašyti. Mama mokė mane elgtis mandagiai ir

santūriai. Ilgai vadovavausi mintimi, jog mandagumas – tai pa-taikavimas. Tačiau toks meilumas nieko gero nedavė. Pasaulis gerbia žmones, kurie mano turintys jį valdyti. O aš esu čia tam, kad vieną dieną tapčiau tokia kaip Frenkė, gal dar galingesnė už ją. Noriu nuveikti svarbių darbų, kuriais galėčiau didžiuotis. Palikti pėdsaką. O kol kas nevyksta nieko panašaus.

Tyla tvyro taip ilgai, kad imu baimintis, jog pratrūksiu. Įtampa auga kas sekundę. Bet pirma prabyla Frenkė.

– Gerai, – taria ji ir stodamasi ištiesia ranką.

Mane perlieja nuostabos ir dilgsinčio pasididžiavimo banga, aš irgi ištiesiu ranką. Pasisengiu paspausti tvirtai. Frenkė suspaudžia man plaštaką lyg žnyplėmis.

– Parašyk puikiai, Monika. Prašau. Dėl mūsų visų ir dėl savęs.

– Gerai.

Mes atitraukiame rankas ir aš pasuku prie durų. Prieš man išeinant Frenkė priduria:

– Gal ji perskaitė tavo straipsnį tinklaraštyje „Discourse“ – apie žmones, pasiryžusius mirti padedant gydytojui.

– Ką?

– Jis buvo nuostabus. Gal todėl Evelina panoro bendrauti su tavimi. Mes irgi taip tave radome. Puiki istorija. Ne vien dėl to, kad sukėlė didelį susidomėjimą. Tu išties šauniai parašei.

Tai buvo vienas pirmųjų reikšmingų mano pačios parašytų straipsnių. Šis sumanymas kilo, kai buvau paprašyta parašyti apie didėjančią augalų daigų paklausą, ypač Bruklino restora-nuose. Nuėjau į Park Slaupo turgų norėdama pakalbinti vieną vietinį ūkininką, bet kai prisipažinau nesuprantanti, kuo ypa-tingi tie rudųjų garstyčių daigai, jis pareiškė, kad kalbu visai kaip jo sesuo. Ji tik pernai liovėsi valgyti labai daug mėsos ir norėdama įveikti smegenų vėžį pasirinko veganams skirtą dietą ir ekologišką maistą.

Pasišnekučiausi su juo šiek tiek daugiau, sužinojau apie žmonių grupę, kurios nariais juodu su seserimi nutarė tapti. Šiai grupei priklauso su gydytojų pagalba pasiryžę mirti sunkūs, beviltiški ligoniai ir jų artimieji. Grupės narių yra labai daug ir jie visi kovoja už teisę oriai apleisti šį pasaulį. Sveika mityba negalėjo išgelbėti jo sesers ir niekas nenorėjo, kad ji dar labiau kankintųsi.

Giliai širdyje pajutau norą, kad tie grupės nariai būtų išgirsti.

Grįžau į „Discourse“ biurą ir parašiau straipsnio planą. Maniau, jog mano idėja atmes, nes tuo metu rašiau tik apie hipsterių madą ir garsenybių gyvenimą. Bet, mano nuostabai, buvo duotas leidimas.

Dirbau be atokvėpio. Lankiausi bažnyčių rūsiuose rengiamuose susitikimuose, kalbinau grupės narius, kelis kartus perrašiau straipsnį, kol pajutau, kad pavyko atskleisti padėties, kai padedama kenčiantiems žmonėms nutraukti gyvenimą, dvi-prasmiškumą – ir užuojautą, gailestį, ir moralinę atsakomybę.

Šiuo straipsniu didžiuojusi labiausiai. Ne kartą, grįžusi namo iš darbo, perskaitydavau jį iš naujo – taip tarsi primindavau sau, kaip malonu atskleisti tiesą, kad ir kokia sudėtinga ji būtų.

- Ačiū, – padėkoju Frenkei.
- Aš tik sakau, kad esi talentinga. Gal tai ir nulėmė.
- Turbūt ne tai.
- Taip, – pritaria ji. – Turbūt ne. Bet kad ir kokia būtų priežastis, parašyk gerą straipsnį ir kitą kartą tave pasirinks būtent dėl jo.

2017 m. kovo 4 d.

DŽULIJA SANTOS

EVELINA HUGO ATSKLEIDŽIA TIESĄ

Sklando gandai, kad sirena – GYVA LEGENDA – gražiausia blondinė pasaulyje Evelina Hugo per aukcioną parduoda savo sukneles ir sutinka duoti interviu, nors to nėra dariusi ne vieną dešimtmetį.

Tikiuosi, ji pagaliau pasiruošusi prabilti apie visas tas nevykusias santuokas. (Suprantu, kad galima tuoktis keturis, gal net penkis ar šešis kartus, jei labai norisi. Bet septynis? Septyni sutuoktiniai? Prisiminkime ir tai, kad devinto dešimtmečio pradžioje ji buvo užmezgusi romaną su kongresmenu Džeku Istonu. Tai niekam ne paslaptis. Tikra padūkėlė.)

Jeigu ji neatviraus apie savo vyrus, tegul bent pasako, kaip pavyko pasidaryti tokius antakius. Nagi, DALYKIS IŠMINTIES PERLAIS, EVELINA.

Kai žvelgdamas į E. nuotraukas matai šviesaus vario spalvos, tiesius kaip strėlė antakius, įdegusią odą, rudas akis su auksinio atspalvio rainelėmis, belieka tik ja žavėtis.

O ką jau kalbėti apie figūrą.

Jokio užpakalio, jokių klubų – tik didelė krūtinė ir liesas kūnas.

Kai suaugau, aš daugybę metų plūšau vildamasi, kad mano figūra irgi taps tokia. (Pastaba: esu labai toli nuo tikslo. Gal kalti spagečiai *bucatini*, kuriuos visą šią savaitę valgau per pietus.)

Bet kai kas mane itin pykdo. Evelina galėjo pasikviesti bet kurį žurnalistą. (Hmm, mane?) Bet ji pasirinko naujokę iš „Vivant“. Juk galėjo rinktis ką tik panorėjusi. (Hmm, mane?) Kodėl pasirinko panelę Moniką Grant (ne mane)?

Ech, gerai. Tiesiog jaučiu kartėlį, kad ne aš ją kalbinsiu.

Man tikrai reikėtų pasisiūlyti dirbti „Vivant“. Jiems tenka pačios geriausios temos.

KOMENTARAI

Hihello565 sako: „Vivant“ žurnalistai nebenori dirbti šiame žurnale. Korporacijų galingieji kuria cenzūros varžomą, visokius niekus vapantį reklamos skelbėją.

Pppppppppppps atsako Hihello565: Aha, OK. Nuojuota kužda, kad jei garsus aukštos klasės žurnalas pateiktų jums darbo pasiūlymą, jūs jį priimtumėte.

EKristine999 sako: Ar kartais Evelinos dukra nemirė nuo vėžio visai neseniai? Man atrodo, kažką apie tai skaičiau. Kokia skausminga netektis. Beje, ar matėt nuotrauką, kurioje Evelina įamžinta prie Hario Kamerono kapo? Liūdėjau dėl to ne vieną mėnesį. Kokia graži šeima. Kaip gaila, kad ji jų neteko.

PoniaDzaninaGrambs sako: Man VISAI nerūpi Evelina Hugo. LIAUKITĖS RAŠYTI APIE TUOS ŽMONES. Jos santuokos, romanai ir filmai įrodo tik vieną dalyką: ji kalė. Filmas „Trečią nakties“ – tikras moterų pažeminimas. Sutelkite dėmesį į žmones, kurie to verti.

SexyLeksi89 sako: Evelina Hugo gali būti laikoma visų laikų gražiausia moterimi. Prisimenat tą filmo „Boute-en-Train“ kadra, kai ji nuoga išlipa iš vandens ir kamera užtemsta prieš pat mums pamatant jos spenelius? Labai gražu.

PeneDriverKLM sako: Pagarba Evelinai Hugo, kurios dėka šviesūs plaukai ir vario spalvos antakiai tapo MADINGI. Evelina, šlovė tau!

JupiPig3 sako: Per liesa! Ne mano skonio...

EvelinaHugoBuvoSventa sako: Kalbam apie moterį, paaukojusią MILIJONUS DOLERIŲ organizacijoms, kurios remia smurtą patyrusias moteris, ir LGBT bendruomenės poreikiams. Dabar aukcione ji parduos savo sukneles, o jūs vis tiek matot tik jos ANTAKIUS? Jūs rimtai?

DzulijaSantos@TheSpill atsako EvelinaHugoBuvoSventa: Gerai pasakyta. Atsiprašau, bet pasiteisinsiu pabrėždama, kad savo milijonus ji pradėjo uždirbti septintame dešimtmetyje, kol buvo šauni verslo pasaulio kalė. Niekada nebūtų tapusi įtakinga ir tiek pasiekusi, jei ne jos talentas ir grožis, o be tų ANTAKIŲ nebūtų tapusi graži. Bet OK, sutinku su jūsų žodžiais.

EvelinaHugoBuvoSventa atsako DjulijaSantos@TheSpill: Uch. Atsiprašau, kad esu tokia priekabi. Nevalgiau priešpiečių. *Mea Culpa*. Beje, „Vivant“ irgi nebūtų pasitenkinęs tik puse istorijos, jeigu interviu būtumėte ėmusi jūs. Evelina turėjo pasirinkti jus.

DzulijaSantos@TheSpill atsako EvelinaHugoBuvoSventa: O ką, argi ne taip????? Kas ta Monika Grant per viena? NUOBODYBĖ. Pričiupsiu ją...

Relias pastarąsias dienas praleidau tyrinėdama Evelinos Hugo gyvenimą. Niekada pernelyg nesidomėjau kinu, ypač senosios kartos žvaigždėmis. Bet Evelinos gyvenimo – bent jau tokio, apie kokį šiandien kalbama, – užtektų dešimčiai muilo operų.

Ji ištekėjo anksti, o būdama aštuoniolikos jau išsiskyrė. Dirbant kino studijoje, atsirado naujų gerbėjų ir viskas baigėsi audringa santuoka su Holivudo kilminguoju – Donu Adleriu. Sklandė gandai, esą žvaigždė palikusi vyrą dėl to, kad jis prieš ją smurtavęs. Evelina vėl grįžo į kino pasaulį su prancūzų Naujosios bangos filmu. Tada paspruko į Las Vegasą su Miku Riva ir ten susituokė. Jos ištaiginga santuoka su gražuoliu Reksu Nortu iširo, kai abu užmezgė slaptus romanus. Paskui buvo graži Evelinos ir Hario Kamerono meilės istorija ir gyvenimas kartu, jiems gimė dukra Konora. Deja, jų santykiai skausmingai žlugo, o Evelina labai greitai ištekėjo už kino filmų, kuriuose vaidino, režisieriaus Makso Žirardo. Kalbėta, kad Evelina buvo užmezgusi romaną su daug jaunesniu kongresmenu Džeku Istonu ir dėl to iširo jos santuoka su Žirardu. Galiausiai ji susituokė su finansininku Robertu Džeimisonu. Sklido gandai, kad taip Evelina norėjusi igelti Roberto seseriai ir buvusiai savo kolegei, aktorei Selijai Sent Džeims. Dabar visi Evelinos vyrai mirę, o Evelina yra vienintelė, žinanti apie ją su tais vyrais siejusius saitus ir santykius.

Aš supratau, jog reikės labai pasistengti, kad Evelina bent ką nors papasakotų apie tai.

Šįvakar užsibuvau biure ir namo parsiradau tik apie devintą vakaro. Mano butas nedidelis. Tarsi sardinių skardinė. Vis dėlto neįtikėtina, kiek laisvos vietos atsirado, išnešus iš jo pusę daiktų.

Deividas išsikraustė prieš penkias savaites, o aš dar nesugebėjau nusipirkti naujų indų vietoj tų, kuriuos jis išsivežė. Ir nesugalvojau kuo pakeisti kavos staliuką, kurį jo mama mums padovanojo vestuvių proga. Vaje. Mes nesulaukėme net pirmųjų savo metinių.

Įėjusi pro duris numetu krepšį ant sofos. Vėl pagalvoju, kaip niekingai Deividas pasielgė išsiveždamas kavos staliuką. Deividą paaukštino, o kadangi reikėjo persikelti į San Fransiską, jam dosniai pasiūlė naują butą su visais baldais. Ko gero, jis nugrūdo staliuką į sandėlį kartu su naktiniu staliuku, kuris neva priklauso tik jam. Taip pat pasisavino ir visas mūsų receptų knygas. Jų nepasigendu. Nedarau valgyti. Bet tose knygose įrašyta: „Monikai ir Deividui, linkime daug laimingų metų“, todėl jos priklauso ir man.

Pasikabinu paltą ir jau ne pirmą kartą susimąstau. Ar Deividas apsidžiaugė paaukštinimu ir išvyko į San Fransiską dėl *manęs*? O gal tai aš atsisakiau dėl *jo* išvykti iš Niujorko? Audamasi batus nusprendžiu, kad atsakymas slypi kažkur per vidurį. Ir vėl nejučia nustembu: „Jis tikrai išvyko.“

Užsisakau *Pad Thai* patiekalą ir einu į dušą nusiprausti. Paleidžiu bėgti karštutėlį vandenį. Man patinka, kai jis beveik degina. Mėgstu šampūno kvapą. Prausdamasi po dušu turbūt būnu pati laimingiausia. Stovėdama po vandens srove, padengta putų, nesijaučiu esanti palikta moteris Monika Grant. Arba užstrigusi rašytoja. Esu tiesiog Monika Grant, įsigijusi prabangių dušo priemonių. Nusitrinu plaušine, nusipraususi putas, nusišluostau,

apsimaunu sportines kelnes ir nuo veido nusibraukiu plaukų sruogas. Atveža mano užsisakytą patiekalą.

Sėdžiu laikydama plastikinę dėžutę ir mėginu žiūrėti televizorių. Stengiuosi užsimiršti ir atsipalaiduoti. Duoti smegenims kokios nors veiklos, kad tik negalvočiau apie darbą arba Deividą. Tačiau pavalgiusi suprantu, jog mano pastangos bergždžios. Man juk reikia dirbti.

Tai labai baugina – neramu vien pagalvojus, kad reikės imti interviu iš Evelinos Hugo, stengtis paveikti ir pakreipti jos pasakojimą tam tikra linkme ir užtikrinti, kad ji nepaveiktų manęs. Esu linkusi kaip reikiant pasiruošti. Bet vis tiek esu šiek tiek panaši į strutį, kuris mielai įsirausia galva į smėlį, vengdamas matyti tai, ko nenori.

Taigi pastarąsias tris dienas neveikiu nieko kito, tik tyrinėju Evelinos Hugo gyvenimą. Leidžiu dienas ieškodama senų straipsnių apie jos santuokas ir skandalus, į kuriuos ji buvo įsivėlus. Vakarais žiūriu senus filmus. „Karolinos saulėlydį“, „Aną Kareniną“, „Žalsvą deimantą“ ir „Viską dėl mūsų“. Kino filmo „Boute-en-Train“ kadra, kuriame ji lipa iš vandens, peržiūriu tiek kartų, kad jau imu regėti jį sapnuose.

Žiūrint filmus mano simpatija jai vis didėja. Nuo vienuoliktos vakaro iki antros nakties, kai visi miega, mano nešiojamojo kompiuterio ekrane šmėžuoja Evelinos atvaizdas, o svetainėje sklinda jos balsas.

Be abejo, ji reto grožio moteris. Žmonės dažnai mini jos tiesius tankius antakius ir šviesius plaukus, o aš negaliu atplėšti akių nuo figūros. Jos žandikaulių linija – griežta, skruostikauliai – aukšti, o veide labiausiai išryškėja putlios lūpos. Jos akys – didelės, bet ne apskritos, forma panašios į stambius migdolus. Įdegusi oda ir šviesūs plaukai kelia minčių apie paplūdimį, tačiau atrodo dailiai. Žinau, tokie šviesūs plaukai ir

tokia tamsi oda atrodo nenatūraliai, bet vis tiek peršasi mintis, kad žmonės *turėtų* tokie gimti.

Tikriausiai todėl kino istorikas Čarlis Redingas yra pasakęs, jog žiūrint į Evelinos veidą apima neišvengiamumo jausmas: „Toks išskirtinis, kone tobulas veidas. Į ją žvelgdamas suvoki, kad tokie bruožai ir proporcijos anksčiau ar vėliau turėjo išvysti dienos šviesą.“

Išsisaugau keletą šeštame dešimtmetyje darytų Evelinos nuotraukų, kuriose ji vilki aptemptus nertinius ir kulkos formos liemenėles, taip pat spaudoje pasirodžiusias judviejų su Donu Adleriu nuotraukas, kuriose jie, ką tik susituokę, stovi studijos „Saulėlydis“ patalpose, ir keletą septintame dešimtmetyje darytų nuotraukų, kuriose Evelina įamžinta su tiesiais ilgais plaukais, vešliais kirpčiais ir trumpučiais šortais.

Radau nuotrauką, kurioje baltą vientisą maudymosi kostiumėlį dėvinti Evelina sėdi gražiam paplūdimyje: ji užsidėjusi juodą plačiakraštę skrybėlę, kuri dengia didžiąją veido dalį, šviesiai geltonus plaukus patraukusi į dešinę pusę, veidą atsukusi tiesiai į saulę.

Labiausiai man patinka nespaltvota 1967 metais per „Auksinių gaublių“ apdovanojimų ceremoniją daryta nuotrauka. Ji sėdi pačiame krašte, aukštai sukeltais papūstais plaukais. Vilki šviesios spalvos nėrinių suknelę gilia iškirpte, dekolte pridengta, bet vis tiek matyti, o dešinė koja apnuoginta, išlindusi pro ilgą skeltuką. Prie jos sėdi du vyrai, kurių vardų jau nepavyktų sužinoti. Evelina žvelgia į sceną, o abu vyrai spokso tiesiai į ją. Vienas, įsitaisęs prie pat jos, stebėjimas jai į krūtinę. O kitas, sėdintis prie pirmo vyro, veria žvilgsniu jos šlaunį. Abu atrodo pakerėti, kupini vilties pamatyti nors truputėlį daugiau.

Gal ta nuotrauka pernelyg domiuosi, bet tikiuosi išvelgti panašumų: Evelina visada leidžia viltis, kad gausi šiek tiek daugiau. Bet tai vilčiai nelemta išsipildyti.

Net ir daugelio aptartoje 1977-ųjų filmo „Trečią nakties“ sekso scenoje, kurioje ji atvirkštine kaubojės poza sėdi ant Dono Adlerio, jos krūtys rodomos trumpiau nei tris sekundes. Metų metus netilo kalbos, kad buvo nupirkta begalė bilietai, nes poros vis ateidavo pasižiūrėti į tas krūtis.

Iš kur ji žino, kiek savęs atiduoti kitiems, o kiek pasilikti sau?

O ar dabar, kai Evelina sumanė prabilti, šis požiūris bus pasikeitęs? Gal ji žais su manimi taip, kaip dešimtmečiais žaidė su savo žiūrovais?

Gal Evelina Hugo tik sužadins smalsumą, kad nekantračiau išgirsti daugiau, bet galiausiai taip nieko ir nepasakys?

Nubundu pusę valandos anksčiau, nei planavau nubusti skambant žadintuvui. Patikrinu elektroninį paštą, perskaitau ir Frenkės laišką, kurio pavadinimas didžiosiomis raidėmis PRANEŠK NAUJIENAS šaukte šaukia. Šiek tiek užkandu.

Apsimaunu juodas tiesaus kirpimo kelnes, apsivelku baltus marškinėlius ir eglutės raštu margintą švarką. Ilgas tankias garbanas susisuku į kuodą viršugalvyje. Vietoj kontaktinių lęšių užsidedu storų stiklų akinius juodais rėmeliais.

Žvilgtelėjusi į veidrodį pastebiu, kad išvykus Deividui suslysau, veidas sukrito. Kadangi visada buvau liekna, vos priaugu svorio, jis iškart nusėda ant veido ir sėdmenų. Vadinasi, būdama su Deividu – per dvejus metus, kol draugavome, ir per vienuolika mėnesių, kuriuos pragyvenome susituokę, – papilnėjau. Deividui patinka valgyti. Rytais jis keldavosi anksti ir bėgiodavo, o aš toliau pūsdavau į akį.

Pamačiusi save dabar, pasitempusią ir lieknesnę, pajuntu patitikėjimo savimi antplūdį. Aš atrodau gerai. Jaučiuosi gerai.

Prieš išeidama pro duris čiumpu kupranugario vilnos šaliką, kuri pernai per Kalėdas padovanojo mama. Žingsniuojau tolyn statydama koją už kojos, nulipu iki metro ir vykstu į Manhataną, o tada – į miesto pakraštį.

Evelinos butas visai netoli Penktosios aveniu, iš jo puikiai matyti Centrinis parkas. Daug naršiau internete, todėl žinau, kad jai priklauso šis butas ir prašmatnus prie pat jūros Ispanijoje, netoli

Malagos, stovintis namas. Šis butas jai priklauso nuo septinto dešimtmečio pabaigos. Kaip tik tada nusipirko jį kartu su Hariu Kameronu. O prabangų namą paveldėjo beveik prieš penkerius metus, mirus Robertui Džeimisonui. Kitame gyvenime norėčiau būti aktorė ir susižerti dalį pelno nuo sėkme apvainikuotų filmų.

Pastatas, kuriame gyvena Evelina, bent jau iš išorės atrodo puikiai: pastatytas prieš karą, iš kalkakmenio, secesinės architektūros stiliaus. Dar nespėjus įeiti vidun, su manimi pasisveikina pagyvenęs gražus durininkas.

– Kuo galiu padėti? – klausia jis meiliai žvelgdamas ir šypsodamasis.

Man drovu net tai pasakyti:

– Atėjau susitikti su Evelina Hugo. Esu vardu Monika Grant.

Durininkas šypsodamasis atidaro duris. Akivaizdu, kad manęs laukė. Jis palydi iki lifto ir paspaudžia viršutinio aukšto mygtuką.

– Geros dienos, ponია Grant, – taria jis ir užsidarius lifto durims pradingsta iš akių.

Lygiai vienuoliktą valandą ryto paspaudžiu Evelinos Hugo buto durų skambutį. Jas atidaro moteris, vilkinti džinsais ir tamsiai mėlyna palaidine. Gal penkiasdešimties, o gal keleriais metais vyresnė. Azijietišku bruožų, į kuodą surištais varno juodumo plaukais. Rankoje laiko pluoštą pusiau atplėštų laiškų.

Ji nusišypso ir ištisia ranką

– Jūs turbūt Monika, – sako moteris ir aš taip pat ištiesiu ranką. Atrodo, kad jai tikrai malonu susipažinti su žmonėmis, ši moteris man jau patinka, nors ir pasižadėjau viską vertinti neutraliai. – Aš Greisė.

– Laba diena, Greise, – pasisveikinu. – Malonu susipažinti.

– Man irgi. Užeikite.

Greisė žengteli į šoną ir pamoja kviesdama. Padedu rankinę ant grindų ir nusivelku švarką.

– Galite pasikabinti čia, – taria ji, atidaro koridoriaus spintą ir paduoda medinį pakabą.

Drabužių spinta tokio dydžio kaip vonios kambarys mano bute. Niekam ne paslaptis, kad Evelina yra pasakiškai turtinga. Bet turiu apie tai negalvoti. Ji – graži, turtinga, įtakinga, seksuali ir žavinga. O aš esu normalus žmogus. Privalau kaip nors save įtikinti, kad mes abi lygiavertės, kitaip patirsiu nesėkmę.

– Puiku, – pasakau ir nusišypsau. – Ačiū. – Pakabinu švarką ant pakabo, o šį ant skersinio. Greisė uždaro spintos duris.

– Evelina viršuje, ruošiasi. Ar galėčiau jums ko nors pasiūlyti? Vandens, kavos, arbatos?

– Mielai išgerčiau kavos, ačiū, – atsakau.

Greisė palydi mane į svetainę. Čia šviesu ir erdvu, prie visų sienų stovi baltos knygų lentynos iki lubų, šalia puikuojasi du minkšti krėsiai.

– Sėskitės, – pasiūlo Greisė. – Kokią mėgstate?

– Kavą? – klausiu šiek tiek dvejodama. – Gal turite grietinėlės? Pienas irgi tiktų. Bet su grietinėle būtų tiesiog nuostabu. Tiks viskas, ką turite. – Šiek tiek patyliu. – Mėginu pasakyti, kad mielai išgerčiau kavos su trupučiu grietinėlės, jei jos turite. Ar matyti, kad jaudinuosi?

Greisė šypsosi.

– Šiek tiek. Bet jums nėra ko jaudintis. Evelina labai maloni. Reikli ir užsisklendusi, prie to gali tekti priprasti. Bet esu dirbusi su įvairiausiais žmonėmis, patikėkite – Evelina geresnė už visus kitus.

– Ar Evelina sumokėjo jums už tai, kad taip kalbėtumėte? – klausiu. Mėginu pajuokauti, bet nuskamba kritiškiau ir labiau kaltinamai, nei tikėjaisi.

Laimei, Greisė nusijuokia.

– Pernai Kalėdų proga ji nupirko mudviem su vyru bilietus į Londoną ir Paryžių. Tad, manau, ji taip ir padarė, tik netiesiogiai.

Vaje.

– Ką gi. Viskas aišku. Kai atsisakysite šio darbo, norėčiau įsidarbinti vietoj jūsų.

Greisė juokiasi.

– Sutarta. Tuoju atnešiu jums kavos su grietinėle.

Atsisėdu ir patikrinu mobilųjį telefoną. Mamą parašė žinutę linkėdama sėkmės. Spusteliu ekraną ir ketinu atsakyti, teisingai parašyti žodį „anksti“, kol automatinio teksto taisymo programa nepataisė klaidingai, bet ant laiptų išgirstu žingsnius. Atsisuku ir pamatau, kad manęs link žingsniuoja septyniasdešimt devynerių metų moteris – Evelina Hugo.

Gniaužianti kvapą kaip ir visose savo nuotraukose.

Laikysena – tarsi balerinos. Ji su juodomis aptemptomis kelnėmis ir ilgu pilkomis ir mėlynomis juostomis margintu megztiniu. Spėju, kad jai buvo atlikta ne viena veido operacija, nes nė vienas jos amžiaus sulaukęs žmogus negali taip atrodyti be gydytojo pagalbos.

Evelinos oda spindi, atrodo šiek tiek įraudusi, lyg būtų ką tik nušveista. Ji prisiklijavusi dirbtines blakstienas, o gal jos priaugintos. Anksčiau jos skruostai buvo prakaulūs, o dabar atrodo truputį subliuškę. Bet jie tik vos vos parausvinti, o lūpos paryškintos kiek tamsoku natūralios spalvos lūpdažiu.

Plaukai siekia pečius. Gražioje baltų, pilkų ir gelsvų sruogų tankmėje vilnija šviesiausio atspalvio sruogos. Jos plaukai turbūt dažyti trijų spalvų sruogelėmis, bet ji atrodo kaip ori pagyvenusi moteris, gerokai pasimėgavusi saule.

Vis dėlto tik jai būdingi antakiai, kadaise buvę rusvi, tankūs ir tiesūs, bėgant metams išplonėję. Dabar jie tokios pat spalvos kaip ir plaukai.

Kai Evelina prieina prie manęs, pastebiu, jog ji be batų, tik mūvi storas megztas kojines.

– Labas, Monika, – sako Evelina.

Akimirką nustembu, kad ji taip kasdieniškai su manimi sveikinasi ir taip savimi pasitiki, tarsi pažintų mane ne vienus metus.

– Laba diena, – atsakau.

– Aš Evelina, – ji ištiesia ranką ir suspaudžia manąją. Man šauna mintis, kad taip ji parodo savo galią. Prisistato, nors visi kambaryje esantys žmonės, net ir visas pasaulis jos vardą ir taip žino.

Ateina Greisė, nešina baltu puodeliu kavos su balta lėkštute.

– Prašom. Su šlakeliu grietinėlės.

– Labai ačiū, – padėkoju ir paimu puodelį.

– Aš irgi mėgstu tokią kavą, – sako Evelina.

Pradžiuginta mažumėle susidroviu. Jaučiuosi taip, tarsi būčiau ją pamaloninusi.

– Ar galėčiau jums dar ką nors pasiūlyti? – klausia Greisė.

Aš papurtau galvą, o Evelina nieko neatsako. Greisė išeina.

– Eime, – pakviečia Evelina. – Eime į svetainę, ten patogiai įsitaisysime.

Aš čiumpu rankinę, o Evelina man iš rankos paima puodelį ir nuneša. Esu skaičiusi, kad charizma – tai „žavesys, susijęs su atsidavimu“. Negaliu liautis apie tai galvojusi, stebėdama, kaip ji laiko mano puodelį kavos. Be abejo, kai tokia galinga moteris taip nuolankiai pasitarnauja, negali nesižavėti.

Įžengiame į didelį šviesų kambarį su langais per visą sieną. Čia stovi tamsiai pilki krėslai ir pilkšvai melsva sofa. Kilimas mums po kojomis minkštas, šviesios dramblio kaulo spalvos. Apsižvalgau ir nustembu pamačiusi pro langus krintančioje šviesoje stovintį didelį juodą pianiną pakeltu dangčiu. Ant sienų kabo dvi didelės nespalvotos nuotraukos.

Kabančioje virš sofos fotografijoje įamžintas filmavimo aikštelėje stovintis Haris Kameronas.

Virš židinio kabo plakatas, reklamuojantis 1959-aisiais pasirodžiusį filmą „Mažosios moterys“. Jame matyti Evelinos, Selijos Sent Džeims ir dar dviejų aktorių veidai. Šeštame dešimtmetyje visos keturios moterys mėgavosi šlove, bet laiko išbandymus atlaikė tik Evelina ir Selija. Šiame plakate Evelinos ir Selijos veidai,

regis, švyti labiau nei kitų. Bet, ko gero, viską vertinu šališkai. Matau tai, ką noriu, be to, žinau, kaip pasisuko įvykiai.

Evelina pastato mano puodelį su lėkštute ant juodo medinio staliuko.

– Sėskitės, – paragina ji ir pati įsitaiso minkštame krėsle. Pasėda kojas. – Kur tik jums patinka.

Linkteliu ir pasidedu rankinę. Atsisėdusi ant sofos pasiimu bloknotę.

– Taigi, aukcione parduosite savo sukneles, – prabyly ir pasiruošiu klausyti. Spusteliu rašiklį, įtempiu ausis.

Bet išgirstu Eveliną sakant:

– Išties pasikviečiau jus čia ne dėl to.

Žvelgiu tiesiai į ją, esu tikra, kad ne taip išgirdau.

– Atsiprašau?

Evelina patogiau atsisėda ir pažvelgia į mane.

– Taip, „Christie’s“ aukcionui perduodu keletą savo suknelių, bet daugiau apie tai nėra ko pasakoti.

– Na, tada...

– Pasikviečiau jus, nes noriu pasikalbėti apie ką kita.

– Apie ką?

– Noriu papasakoti savo gyvenimo istoriją.

– Savo gyvenimo istoriją? – pakartoju apstulbusi ir mėginama susivokti.

– Noriu atskleisti visą tiesą.

Evelinos Hugo atskleista visa tiesa prilygtų... nė nežinau. Gal metų istorijai?

– Norite savo istoriją papasakoti žurnalui „Vivant“?

– Ne, – atsako ji.

– Jūs nenorite papasakoti visos savo gyvenimo istorijos?

– Ne, nenoriu jos pasakoti žurnalui „Vivant“.

– Tai kodėl aš čia? – dar labiau sutrinku.

- Savo istoriją aš papasakosiu jums.
Žvelgiu į ją bandydamą suvokti, ką ji sako.
- Jūs papasakosite apie savo gyvenimą būtent man, bet ne žurnalui „Vivant“?
- Evelina linkteli.
- Pagaliau supratote.
- Ką išties siūlote? – Negali būti, kad viena labiausiai intriguojančių pasaulio asmenybių pasakotų man savo istoriją *be jokios priežasties*? Turbūt ko nors nežinau.
- Papasakosiu jums savo gyvenimo istoriją taip, kad tai būtų naudinga mums abiem. Pasakysiu atvirai: vis dėlto daugiausia jums.
- Kiek jūs atvirausite ir kiek man papasakosite? – Gal tai tebus nerūpestingas pasakojimas apie praeitį? Lengvabūdiška istorija, kuri turės būti išspausdinta ten, kur ji pati pasirinks?
- Viską. Papasakosiu apie tai, kas buvo gera, bloga ir bjauru. Vadinkite, kaip tik norite.
- Nieko sau.
- Jaučiuosi labai kvailai. Juk atėjau čia užduoti jai kelių klausimų apie sukneles. Padedu bloknotą ant stalo. Rašiklį švelniai paguldau ant viršaus. Noriu pasielgti nepriekaištingai. Apima jausmas, kad ką tik atskrido nuostabus gležnas paukštelis ir nūtūpė man ant peties. Jei suklysiu ir pajudėsiu, jis nuplasnos.
- Gerai, jei teisingai jus supratau, norite man išpažinti visas savo nuodėmes.
- Evelinos laikysena, iki šiol liudijusi, kad aktorė visiškai atsipalaidavusi ir rami, pasikeičia. Ji palinksta mano pusėn.
- Nekalbėjau apie nuodėmių išpažinimą. Apie nuodėmes nė neužsiminiau.
- Šiek tiek atsilošiu. Viską sugadinau.
- Atsiprašau, – ištariu. – Pasirinkau ne tuos žodžius.

Evelina tyli.

– Atsiprašau, ponია Hugo. Man iki šiol sunku patikėti, kad esu čia.

– Vadinkite mane Evelina, – sako ji.

– Gerai, Evelina, kaip bus toliau? Ką mes iš tikrųjų veiksime kartu? – pakeliu kavos puodelį, priglaudžiu prie lūpų ir siurbteliu.

– Mes nerengsime straipsnio, kuri būtų galima anonsuoti ant žurnalo „Vivant“ viršelio, – atsako Evelina.

– Taip, tai jau supratau, – pasakau ir padedu puodelį.

– Mes rašysime knygą.

– Tikrai?

Evelina linkteli.

– Jūs ir aš, – pabrėžia ji. – Skaičiau jūsų straipsnius. Man jie patiko, nes dėstote mintis nuosekliai ir aiškiai. Jūs nepaistote niekų, o pateikiate esmę, aš tuo žaviuosi ir manau, kad ši jūsų savybė labai pravers rašant knygą apie mane.

– Ar prašote parašyti jūsų autobiografiją, kurią išleisite savo vardu? – Fantastiška! Puiku, tiesiog fantastiška! *Dél to* verta pasilikti Niujorke. San Fransiske tokių dalykų nebūtų nutikę.

Evelina vėl papurto galvą.

– Monika, papasakosiu jums savo gyvenimo istoriją. Atskleisiu visą tiesą. O jūs parašysite knygą apie tai.

– Mes ją išleisime jūsų vardu ir visi manys, kad ją parašėte jūs? Tai jūs samdote rašytoją, kuris parašytų knygą jūsų vardu.

– Mano vardo ten nebus. Aš būsiu mirusi.

Paspringstu kava ir baltą kilimą nuseju rudomis dėmėmis.

– O Dieve, – veikiausiai kiek per garsiai ištariu ir padedu puodelį ant stalo. – Aplaisčiau jūsų kilimą kava.

Evelina numoja ranka, tą akimirką pasibeldžia į duris, galvą įkiša Greisė.

– Ar viskas gerai?

– Bijau, kad prilaisčiau kavos, – prisipažįstu.

Greisė žengia vidun pasižiūrėti.

– Atsiprašau. Buvau šiek tiek sukręsta.

Pastebiu Evelinos žvilgsnį. Gerai jos nepažįstu, bet suprantu, kad ji liepia man neprasitarti.

– Nieko tokio, – nuramina Greisė. – Aš viskuo pasirūpinsiu.

– Monika, ar jūs alkana? – stodamasi paklausia Evelina.

– Prašau?

– Mūsų gatvėje galima suvalgyti išties nuostabių salotų. Vaisinu.

Dar net ne vidurdienis, o kai nerimauju, netenku apetito, bet vis tiek sutinku, nes atrodo, kad ji ne klausia manęs, o tiesiog praneša.

– Puiku, – sako Evelina. – Greise, ar paskambinsi į „Trambino's“?

Evelina suima mane už peties ir nepraėjus nė dešimčiai minučių mes jau žingsniuojame išpuoselėtais Aukštutinio Istsaido šaligatviais.

Mane nustebina šaltukas, pastebiu, kaip Evelina tvirčiau susiveržia palto diržą per liekną liemenį.

Saulės šviesoje išryškėja senatvės žymės. Jos akių baltymai papilkėję, rankų oda, regis, permatoma. Ryškios melsvos kraujagyslės primena man močiutę. Man patiko jos švelni kaip popierius, elastingumo netekusi oda.

– Evelina, ką jūs turėjote omeny sakydama, kad būsite mirusi?

Evelina juokiasi.

– Tiesiog noriu, kad išleistumėte mano biografiją savo vardu. Po mano mirties.

– Gerai, – atsakau, tarsi tai būtų įprastas nuolat girdimas pasiūlymas. Tada suvokiu, jog tai tikra beprotybė. – Nenorėčiau būti nejautri, bet turiu paklausti. Ar jūs mirštate?

– Mieloji, mes visi mirštame. Jūs mirštate. Aš mirštu. Tas vyrukas irgi.

Evelina parodo į vidutinio amžiaus vyrą, vedžiojantį gauruotą juodą šunį. Vyras pastebi į jį nukreiptą pirštą, išgirsta žodžius ir suvokia, kas tai pasakė. Atrodo, tarsi būtų pamatęs į jį nukreiptą snaiperio šautuvą.

Pasukame prie restorano. Nulipame dviem laipteliais prie durų. Evelina atsisėda prie staliuko salės gilumoje. Niekas neparodė jai, kur sėstis, nepalydėjo. Ji tiesiog žino, kur eiti, ir tikisi, kad visi kiti spės prisitaikyti. Prieina padavėjas vilkintis juodas kelnės ir baltus marškinius su kaklaraiščiu ir pastato dvi stiklines vandens ant stalo. Evelinai ledukų nejdėta.

– Ačiū, Trojau, – padėjo Evelina.

– Salotų? – paklausia jis.

– Man – be abejo. Nesu tikra dėl savo draugės, – atsako Evelina.

Paimu servetėlę nuo stalo ir užsitiesiu ant kelių.

– Ačiū, ir aš mielai suvalgyčiau salotų.

Trojus nusišypso ir nueina.

– Salotos jums patiks, – tikina Evelina, tarsi būtume dvi besišnekučiuojančios bičiulės.

– Taip, – atsiliepiu ir mėginu pakeisti temą. – Papasakokite apie knygą, kurią mes rašysime.

– Jau pasakiau viską, ką jums reikia žinoti.

– Pasakėte, kad aš rašau knygą, o jūs mirštate.

– Jums reikėtų atidžiau rinktis žodžius.

Gal ši užduotis ir bus man sunkiai įkandama, gal šiuo metu ir nesu patenkinta savo gyvenimu, bet šį tą nusimanau apie tinkamų žodžių parinkimą.

– Gal ne taip jus supratau. Pažadu geriau apgalvoti savo žodžius.

Evelina gūžteli. Jai tikrai nereikia stengtis palaikyti pokalbio.

– Jūs esate jauna, jūsų kartos žmonės lengvai švaistosi žodžiais, kurių prasmė labai gili.

– Suprantu.

– Be to, nežadėjau prisipažinti apie *nuodėmes*. Sakydama, kad tai, ką noriu papasakoti, bus susiję su nuodėmėmis, jūs iškraipote tiesą ir mane skaudinate. Nesigailiu nieko, ką esu padariusi – bent jau to, ko jūs tikėtumėtės, – nesvarbu, kaip buvo sunku, o viską ramiai apgalvojus, gal net atrodo atgrasiai.

– *Je ne regrette rien**, – sakau, pakeliu stiklinę su vandeniu ir siurbteliu.

– Taip, – pritaria Evelina. – Bet toje dainoje teigiama, kad neverta gailėtis, nes praeities nesugrąžinsi. O aš turiu omeny, kad ir vėl priimčiau tokius pat sprendimus. Žinoma, *yra* dalykų, kurių aš galiuosi. Bet... nepadariau nieko niekšiško. Nesigailiu, kad melavau ar ką nors įskaudinau. Aš susitaikiau su tuo, jog kartais tinkamai elgiantis padėtis gali tik pablogėti. Be to, užjaučiu save. Pasitikiu savimi. Pavyzdžiui, prisiminkite, kaip atšoviau, kai jūs prabilote apie mano nuodėmes ir išpažintį. Gal ir negražiai pasielgiau, vargu ar jūs to nusipelnėte. Bet aš to nesigailiu. Žinau, kodėl taip padariau. Su tokią reakciją sukėlusiomis mintimis ir jausmais susidorojau kaip išmanydama geriau.

– Jūs išsižeidėte dėl žodžio „nuodėmė“, nes padarius nuodėmę atgailaujama.

Atnešamos mūsų salotos. Trojus, netardamas nė žodžio, ima berti ant Evelinos salotų pipirų, kol ši šypsodamasi pakelia ranką. Aš atsisakau.

– Galima atgailauti, bet vis tiek nesigailėti to, ką padarei, – pabrėžia Evelina.

* „Nieko nesigailiu“ (pranc.) – Editos Piaf dainos pavadinimas (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

– Žinoma, – pritariu. – Aišku. Tikiuosi, jog mums bendradarbiaujant suprasite, kad mūsų požiūriai sutampa. Net jei yra begalė būdų interpretuoti tai, apie ką dabar kalbamės.

Evelina pakelia šakutę ir sustingsta.

– Man labai svarbu, kad žurnalistė, kuri pristatys mane pasauliui, tiksliai perteiktų mano mintis ir neiškraipytų žodžių reikšmių, – dėsto Evelina. – Jei pasakosiu jums apie savo gyvenimą, išklosiu viską, kas išties nutiko. Atskleisiu tiesą apie visas savo santuokas, filmus, kuriuose vaidinau, žmones, kuriuos mylėjau, su kuriais miegojau, kuriuos įskaudinau, kaip netekau žmonių pasitikėjimo, kas vėliau man nutiko. Privalau būti tikra, kad mane suprasite. Kad klausysitės ir išgirsite, ką *išties* noriu jums pasakyti. Į mano pasakojimą neįterpsite savo prielaidų.

Suklydau. Evelinai šis pokalbis nėra lengvas. Tiesiog ji gali paprastai kalbėti apie svarbius dalykus. Bet dabar, šią akimirką, kai ji taip ilgai ir konkrečiai aiškina, ko tikisi, suvokiu, kad tai *tikra*. Visa tai vyksta iš tikrųjų. Ji ketina papasakoti savo gyvenimo istoriją, kurioje tikrai netrūksta sukrečiančių tiesų apie jos karjerą, santuokas ir įvaizdį. Ji ryžtasi tapti labai pažeidžiama. O man suteikia daug galios. Nežinau, *kodėl* būtent man. Bet tai nepaneigia fakto, kad ji *atiduoda* man savo istoriją. Dabar manęs laukia darbas – pateisinti jos pasitikėjimą, įrodyti, kad vertinsiu jos žodžius tarsi šventus.

Aš padedu šakutę.

– Puikiai jus suprantu, atleiskite, jei buvau paviršutiniška.

Evelina numoja ranka.

– Dabar visa kultūra paviršutiniška. Tokia naujoji tendencija.

– Norėčiau šio to paklausti. Kai išsiaiškinsiu tai, kas man rūpi, pažadu dėmesį sutelkti tik į jūsų pasakojimą. Jūs jausitės visapusiškai suprasta ir jums nekils net minties, kad kas nors galėtų išsaugoti jūsų paslaptis geriau nei aš.

- Mano nuoširdumas iškart ją nuginkluoja.
- Galite klausti, – paragina Evelina ir paragauja salotų.
 - Jei knyga bus išspausdinta po jūsų mirties, kokios finansinės naudos jūs tikėtės?
 - Sau ar jums?
 - Pradėkime nuo jūsų.
 - Sau – jokios. Neužmirškite, juk būsiu mirusi.
 - Minėjote tai.
 - Kitas klausimas.
- Pasilenkiu arčiau kaip kokia sąmokslininkė.
- Nenoriu būti šiurkšti, bet apie kokį lako tarpą mes kalbame?
- Ar turėsiu saugoti knygos rankraštį metų metus, kol jūs...
- Mirsiu?
 - Na... taip, – patvirtinu.
 - Kitas klausimas.
 - Ką?
 - Klauskite toliau.
 - Dar neatsakėte į šitą.
- Evelina tyli.
- Gerai, tada kokia man iš to finansinė nauda?
 - Šis klausimas daug įdomesnis. Svarsčiau, kodėl taip ilgai nesiteiraujate.
 - Na, štai ir paklausiau.
 - Mes su jumis susitiksimė tiek dienų, kiek prireiks, ir aš jums papasakosiu absoliučiai viską. Paskui mudvi atsisveikinsime ir būsite laisva. Tiksliau, įpareigota parašyti apie mane knygą ir parduoti jos leidimo teises už didžiausią kainą. Tikrai turiu omeny – didžiausią. Reikalauju, kad derėtumėtės negailestingai, Monika. Tegul sumoka jums tiek, kiek sumokėtų baltaodžiui vyrui. O paskui, kai visa tai padarysite, susižersite visą pelną iki paskutinio cento.
 - Aš? – perklausiu apstulbusi.

– Jums reikėtų atsigerti vandens. Atrodote taip, lyg tuoj nu-
alpsite.

– Evelina, jūsų gyvenimo istorija, jūsų biografija, kurioje pa-
pasakosite apie visas septynias savo santuokas...

– Taip?

– Tokia knyga atneštų milijonus dolerių, net jei nesiderėčiau.

– Bet jūs derėsitės, – sako Evelina ir su pasitenkinimu siurbteli
vandens.

Vis dėlto turiu paklausti. Mes jau per ilgai šito klausimo ven-
gėme.

– Kodėl jūs darote tai dėl manęs?

Evelina linkteli.

– Kol kas manykite, kad tai dovana.

– Bet kodėl?

– Kitas klausimas.

– Rimtai.

– Rimtai, Monika, kitas klausimas.

Man išsprūsta šakutė ir nukrinta ant staltiesės. Į medžiagą įsi-
geria aliejinio salotų padažo, staltiesė patamsėja ir tampa labiau
permatoma. Salotos skanios, tačiau jose daug svogūnų, jaučiu iš
burnos sklindantį aitrų kvapą. Kas per velniava?

– Bijau pasirodyti nedėkinga, bet turiu teisę sužinoti, kodėl
viena garsiausių visų laikų aktorių nusprendė pasirinkti niekam
nežinomą žurnalistę ir suteikti jai galimybę iš savo biografijos
susikrauti milijonus.

– „Huffington Post“ pranešė, kad savo autobiografiją galė-
čiau parduoti už dvylika milijonų dolerių.

– Dievulėliau.

– Manau, kad besidomintys norėtų tai žinoti.

Evelinai smagu, jai patinka mane stulbinti, taip ji žaidžia sa-
vitą galios žaidimą. Jai patinka kontroliuoti dalykus, kurie gali
pakeisti kitų žmonių gyvenimą. Argi ne čia slypi didžiausia

galia? Kai supranti, kad žmonės pasiruošę žūti dėl to, kas tau pačiam visai nesvarbu?

– Dvylika milijonų – didelė suma, nesupraskite neteisingai... – priduria ji. Jai nė nereikia baigti sakinio. „Bet man tokia suma nėra didelė“, – štai ką nori pasakyti Evelina.

– Vis dėlto, Evelina, kodėl? Kodėl aš?

Nutaisiusi ramią veido išraišką Evelina pakelia akis:

– Kitas klausimas.

– Aš labai jus gerbiu, bet jūs elgiatės šiek tiek nesąžiningai.

– Suteikiu jums galimybę užsidirbti kosminę sumą ir pakilti karjeros laiptais iki pat viršaus. Neprivalau būti sąžininga. Tikrai ne, jei jūs taip apibūdinatė sąžiningumą.

Aš neturėčiau dvejoti. Tačiau Evelina nepasakė man nieko konkrečiau. Be to, taip pasivogdama istoriją galiu netekti darbo. Tada nieko nebeturėčiau.

– Ar galiu šiek tiek pagalvoti?

– Apie ką?

– Apie viską.

Evelina šiek tiek prisimerkia.

– Apie ką čia dar galvoti?

– Atleiskite, jei jus įžeidžiau... – atsiprašau.

Evelina mane pertraukia:

– Jūs manęs neįžeidėte.

Ją supykdo vien mintis, kad galėčiau ją taip paveikti.

– Reikia daug ką apsvarstyti, – paaiškinu. Mane gali atleisti iš darbo. Ji pati gali apsigalvoti. Rašydama knygą galiu visiškai susimauti.

Evelina pasilenkia arčiau manęs ir dėmesingai klausia:

– Pavyzdžiui?

– Pavyzdžiui, ką man daryti su „Vivant“? Visi redakcijoje mano, kad duosite jiems išskirtinį interviu. Dabar turbūt jau skambina fotografams.

– Tomui Velšui liepia nieko nežadėti. Jei jie prisigalvojo nebūtų dalykų ir tikisi išskirtinio viršelio, patys kalti.

– Bet ir aš kalta. Dabar jau žinau, kad nė neketinate su jais bendradarbiauti.

– Ir ką?

– Tai ką gi man daryti? Nueiti į darbą ir savo viršininkei pranešti, kad nesikalbėsite su „Vivant“? Kad mes abi nutarėme rašyti knygą? Atrodys, lyg viską būčiau nuslėpusi, be to, nesąžiningai elgiausi su darbdaviais ir pasiglemžiau istoriją sau.

– Tai jau ne mano rūpestis, – pareiškia Evelina.

– Būtent dėl to ir turiu apie tai pagalvoti. Tai *mano* rūpestis.

Evelina mane supranta. Ji pastato stiklinę su vandeniu ir įsištebeilija tiesiai į veidą, rankomis pasiremia į stalą ir pasilenkia arčiau įsisąmonindama mano žodžius.

– Monika, daugiau tokių galimybių gyvenime jums nepasitaikys. Juk tai suprantate?

– Žinoma.

– Tai padarykite sau paslaugą ir čiupkite gyvenimą už parkpos, brangioji. Nevaržykite savęs bandydama pasielgti tinkamai, juk skausmingai akivaizdu, kaip elgtusi apsukrus žmogus.

– Tai neturėčiau pasakoti visko savo darbdaviams? Jie pamans, kad juos apgavau.

Evelina papurto galvą.

– Kai mano žmogus kreipėsi į juos, jie pasiūlė labiau patyrusį žurnalistą. Sutiko atsiųsti jus tik tada, kai pareiškėme: arba Monika, arba nieko. O ar žinote kodėl?

– Jie nemano, kad aš...

– Jie rūpinasi savo verslu. Kaip ir jūs savo karjera. O dabar jūsų karjera kils į pačias aukštumas. Jums tereikia pasirinkti. Ar drauge rašysime knygą, ar ne? Žinokite, jei atsisakysite, savo

gyvenimo istorijos daugiau niekam nesiūlysiu papasakoti. Nusinešiu ją į kapus.

– Kodėl savo gyvenimo istoriją norite pasakoti tik man? Jūs nė nepažįstate manęs. Nieko nesuprantu.

– Aš nesiekiu, kad jūs mane suprastumėte.

– Evelina, tai ko jūs siekiate?

– Jūs per daug klausinėjate.

– Aš atvykau imti iš jūsų interviu.

– Vis tiek, – Evelina gurkšteli vandens, nuryja ir pažvelgia man į akis. – Kai viską papasakosiu, jums neliks neišskumų, – sako. – Pažadu galiausiai atsakyti į visus klausimus, kurie jus taip domina. Bet nė minute anksčiau, nei pati to panorėsiu. Spręsiu aš. Štai kaip viskas vyks.

Klausausi jos ir galvoju apie tai. Suprantu, kad būčiau visiška kvaiša, jei atsisakyčiau pasiūlymo. Visai nesvarbu, kokias ji kelia sąlygas. Nevažiavau su Devidu į San Fransiską ir likau Niujorke ne dėl to, kad man patinka Laisvės statula. Likau čia, nes noriu kopti taip aukštai, kaip tik pajėgsiu. Pasilikau todėl, kad noriu, jog mano pavardė, kurią gavau iš tėčio, vieną dieną būtų parašyta didelėmis ryškiomis raidėmis. Atsirado tokia galimybė.

– Gerai, – sakau.

– Puiku. Džiaugiuosi tai girdėdama, – Evelina atpalaiduoja pečius, vėl pasiima stiklinę vandens, nusišypso. – Monika, manau, jūs man patinkate, – taria ji.

Aš giliai įkvepiu. Tik dabar suvokiu, kaip paviršutiniškai kvėpavau.

– Ačiū, Evelina. Vertinu tai.

Sudomino?

Pirkite knygą SEPTYNI EVELINOS HUGO VYRAI
bene geriausia kaina ČIA